

γράφει η Γαλάτεια Γρηγοριάδου Σουρέλη

Ν Α Τ Α Π Ο Υ Μ Ε ;

Στην αρχή ο κυρ Αντώνης πήρε «τ' ορφανό» από καλοσύνη. Γειτονόπουλο, παραδουλεύτρα η μάνα, φτώχεια και το μέγα έλεος. Του τον «προξένεψε» ο κυρ Θόδωρος.

Το πρωί πάει σχολειό. Από το μεσημέρι και μετά, όποτε θες, νάρχεται, θα κουβαλά τους καφέδες, το νερό, ό,τι χρειαστεί, θα ταχτοποιεί τις καρέκλες, τα τραπεζάκια. Κάτι θα αφήνουν οι άνθρωποι φεύγοντας, κι εσύ με το αζημίωτο βολεύεσαι και τ' ορφανό κάτι θα παγαίνει στην έρμη μάνα του από το κι εσύ κάτι που θα του δίνεις.

Στην αρχή δεν το πολύ ήθελε, τι να κάνει το μυζάτικο, τέλος πάντων, τι θα'χανε;

Έτσι τον πήρε τον Λευτέρη, στην αρχή από ψυχικό. Μετά έγινε τούτος ο μικρός το δεξί του χέρι. Το καφενείο εκεί, στη γωνιά της πλατείας, ήταν το στέκι όλης της γειτονιάς κάθε ηλικίας. Απ' τους συνταξιούχους, που με ένα φτηνό καφενεδάκι και μπόλικο κουβεντολόι πέρναγαν τις ώρες τους, μα και η νεολαία κοντοστεκόνταν κι εκεί συζήταγαν τις ειδήσεις που καίγανε και έβραζε η ψυχή τους και ξαλάφρωναν σαν έφερνε η κουβέντα για το καινούργιο σήριαλ και τις βλακειές πούλεγαν τα σήριαλ που όλοι τους όμως τα παρακολουθούσαν. Μα και τα σχολιαρόπουλα σα χτύπαγε το κουδούνι «ΤΕΛΟΣ σήμερα το σχολειό», ξεχύνονταν λευτερωμένα στο δρόμο, κι εκεί μπροστά στο καφενείο παρέες - παρέες, τάλεγαν, φώναζαν, πειράζονταν, καυγάδισαν.

Στην αρχή ο κυρ Αντώνης πήγε να τα μαλώσει μα χαμένος κόπος, άσε που μουτρώσανε οι «συνταξιούχοι» πελάτες - της γειτονιάς βλέπεις, δικά τους τα παιδιά - κι έτσι δεν ξανάκανε κουβέντα τα συνήθισε κι όλας και τα καμάρωνε.

Ο Λευτέρης, λοιπόν, έγινε το δεξί χέρι του κυρ Αντώνη Σβέλτος, όλα τα πρόκανε, μάτι γρήγορο, πριν του ζητήσουνε κάτι, που λέει ο λόγος, το προλάβαινε. Κι έτσι χαλάλι το κάτι τις που αφήνανε φεύγοντας στο τσίγκινο τραπεζάκι. Ναι χαλάλι.

Μα τώρα... με την οικονομική κρίση, λιγότεψαν τα μεροκάματα της μάνας, δώρο Χριστουγεννιάτικο, λέει, κομμένο, κι όλα ακριβαίνουν.

Ο Λευτέρης όσο κι αν σαν αστραπή τρέχει όλα να τα προλάβει, τ' αυτί του όλο και παίρνει κουβέντες φαρμάκι και φόβου και απ' αυτούς που κάθονται στα τραπεζάκια κι από τους όρθιους που αγανακτισμένοι απειλούσαν το κάθε τι.

Και φθάναν τα Χριστούγεννα.

Στην γειτονιά μεγαλωμένα πες μαζί τα παιδιά, μα πάντα έχει ο καθένας τους «κολλητός» του. ο Λευτέρης δεν είχε δικό του χρόνο, ακόμα βλέπεις και τις Κυριακές μετά την εκκλησιά έπιανε δουλειά, μα χρόνια στην ίδια τάξη, στο ίδιο θρανίο με τον Κώστα και τον Γιάννη γίνανε θαρρείς ένα.

Ταιριάζουνε τα χνώτα τους, λέγανε οι μανάδες τους και καμάρωναν.

Λοιπόν έρχονται Χριστούγεννα. Τι θα κάνουμε με τα κάλαντα; Λίγο φοβισμένος ρώτησε ο Γιάννης τους άλλους δυό.

Τον κοίταξαν απορημένοι.

Γιατί; σαν τι άλλαξε; Ρώτησαν και οι δυο απορημένοι.

Να, Λευτέρη, τώρα εσύ δουλεύεις μπορείς να'ρθείς να πάμε να χτυπάμε πόρτες; Δισταχτικά τα είπε όλα ο Γιάννης.

Καλά που το σκέφτηκες. Θα το πω από τώρα στο αφεντικό, μια μέρα να μ' αφήσει.

Όχι και μια μέρα ολάκαιρη. Αξημέρωτα, πες, αρχίζουμε, στις δώδεκα το μεσημέρι, έχουμε ξοφλήσει. Πιάντε δουλειά μετά στο καφενείο.

Θάναι κουρασμένος δειλά είπε ο Κώστας.

Σώπα, μωρέ, εμένα το λέει η καρδιά μου και το λαρύγγι μου, γέλασε ο Λευτέρης. Κι όσο σκέφτομαι τη φουκαρού τη μάνα μου που μετράει και τις δεκάρες.

Ήταν κι ο τρεις τόσο ευτυχισμένοι που θαρρείς πως δίναν ραντεβού μ' όλες τις κλειστές πόρτες της γειτονιάς ν' ανοίξουν διάπλατα.

Κοίταξε μόνο, μώρε σαμιαμίδι, μπας και βραχνιάσεις, όπως τόπαθες πέρσι, γιατί ...;...ο Κώστας απειλητικά σήκωσε το χέρι του αστεία να δώσει φάσκελο.

Κάνουμε και μια πρόβα; Τα θυμόσαστε τα κάλαντα; Ο Γιάννης πρότεινε.

Και πριν έρθουν τα Χριστούγεννα, το σοκάκι γέμισε με ...

«Χριστούγεννα, πρωτούγεννα, πρώτη γιορτή του χρόνου, //για βγήκε, δείτε, μάθετε πως ο Χριστός γεννιέται!...Μερικοί περαστικοί ακούσανε,

σταυροκοπήθηκαν, «Τρελαθήκαμε εντελώς», είπε ένας και βιάστηκε να φύγει...

Κλαπατσιμπάλα είχανε από τις προηγούμενες Χρονιές τα καθάρισαν, τα τριγωνάκια, λάμπανε.

Ο Λευτέρης απόψε δεν κοιμήθηκε από την αγωνία μπας και τον πιάσει ο ύπνος και πρέπει αζημέρωτα, που λέει ο λόγος, να ξεκινήσουνε. Γιατί μετά τελειώνουν τα ψιλά, με δυσκολία ανοίγονται κι οι πόρτες. «Μας τάπαν, μας τάπαν άλλοι», ακουγόταν από μέσα μια βαριεστημένη φωνή. Πρέπει το λοιπόν νάσαι πρώτος ή από τους πρώτους που θα χτυπούσαν το κουδούνι. «Να τα πούμε; Πέστε τα, πέστε τα». Γιατί μετά ...; ...;

Και πρέπει να μαζέψουμε λεφτά γιατί ...;..

Γιομάτο προσφορές ...; εκπτώσεις, τα μαγαζιά της γειτονιάς κι η μάνα λιμπίστηκε μια ρόμπα. Ήταν οι δυο τους, στάθηκε στη βιτρίνα στράψαν τα μάτια της, ξανάνιωσε θαρρείς.

- Μωρέ τζάμπα τάχουνε, λαχτάρισε. Λοιπόν στ' αλήθεια δεν ήταν ακριβή η ρόμπα. Χριστούγεννα,, κάλαντα, στη γειτονιά, τον αγαπάνε, τον περιποιούνται όπως κι οι συνταξιούχοι στο καφενείο.

Δεν καλοκοιμήθηκε το λοιπόν, σαν χτύπησε το ξυπνητήρι, πετάχτηκε για πότε σουλουπώθηκε, έβαλε και κάτι τις στο στόμα που βρήκε στο πάγκο της κουζίνα και ξεπόρτισε.

- Γεια μάνα, φώναξε, γεια μάνα και έτρεξε ν' ανταμώσει τους άλλους που κι όλας τον περίμεναν. Και ξεκίνησαν.

Με τόσο κέφι δεν είχανε πει τα κάλαντα ποτέ. Μωρέ κρίση ξεκρίση οι πόρτες άνοιγαν πριν καλοχτυπήσουν, τους περίμεναν θαρρείς. Τα γνώριζαν τα παιδιά από τα γενοφάσκεια τους κι έτσι τους δίνανε απλόχερα και με χαμόγελο, κι απ' το υστέρημά τους δίνανε, ή πιο σωστά το υστέρημά τους.

Είχανε από πέρυσι ένα χάρτινο κουτί από τη μια μεριά κολλημένος με την εικόνα του Αη Βασίλη, από την άλλη της Γέννησης του Χριστού, κι εκεί έμπαινε η αγάπη του γείτονα. Τον χάρτινο κουμπαρά τον κρατούσε πάντα ο Λευτέρης.

«Καλήν εσπέραν άρχοντες

κι αν είναι ορισμός σας

Χριστού τη θεία γέννηση

να πω στ' αρχοντικό σας» ...;..

Κι ο κουμπάρας βάρυνε, γέμιζε ...;...
γέμιζε.

Μάνα μου έρχεται η ρόμπα σου,
ευτυχισμένος ήταν ο Λευτέρης.

Ούτε που κατάλαβαν πως μεσημέριασε,
ακόμα κι η κοιλιά τους ξεχάστηκε, λες κι
έψελνε κι αυτή «Χριστού τη Θεία
Γέννηση».

Το σούρουπο ήρθε, αγρίεψε ο καιρός.

Άντε παιδιά και του χρόνου, είπε κι ο Γιάννης και στρίψανε στο σοκάκι.

Κι εκεί τους περίμεναν.

Ήταν τέσσερις. Τάχασαν τα παιδά, τρόμαξαν, λαχτάρισαν. Τέσσερα
θεριά τους φάνηκαν τέσσερις γίγαντες, τέσσερα μοβόρα τέρατα, τέσσερα ...;
...;

Η φωνή τους δεν ακούστηκε. Άγρια άπλωσαν , τα χέρια, καρπάζωσαν
με δύναμη τα τρία παιδιά, τράσπρωξαν, τα σώριασαν κάτω, άρπαξαν το κουτί
και φύγανε, τους κατάπτε η νύχτα. Άργησαν να σηκωθούν, φόβος μη και είναι
ακόμα εκεί. Πρώτος σηκώθηκε ο Λευτέρης, βοήθησε να σηκωθούν οι άλλοι
δυο.

- Πάει το κουτί... πάνε τα λεφτά ... πάει ο κόπος μας... Κλαψούρισε ο
Κώστας.

Ο Γιάννης δυνατά άρχισε να κλαίει.

- Πως δε μας σκότωσαν, ο Κώστας έτρεμε.

- Ναι, πως δεν μας χτύπησαν άσκημα, να κάνουμε Χριστούγεννα σε
νοσοκομείο, ο Λευτέρης έβλεπε και την καλή πλευρά που είχε τούτο το
ξαφνικό κακό.

Κάνανε κι οι τρεις το σταυρό τους.

Άντε και του χρόνου, ψευτογέλασε ο Κώστας.

Άντε και του χρόνου, αληθινά γέλασε ο Γιάννης.

Άντε και του χρόνου, σα να ελάφρωσε ο Λευτέρης. Μάνα μου, σα να αλάφρωσε ο Λευτέρης. Μάνα μου, πάει η ρόμπα σου», πήγε να απελπίσει ο Λευτέρης ξανά.

Και τότε.

Έρχεται η πρωτοχρονιά... Τα Φώτα...

Μάνα θα ξαναπούμε τα κάλαντα, ναι έρχεται η πρωτοχρονιά ...; τα Φώτα ...; θα πάρεις μάνα μου τη ρόμπα σου.

για το ιστολόγιο Τέρα Άμου

Γαλάτεια Γρηγοριάδου Σουρέλη

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ-ΣΟΥΡΕΛΗ γεννήθηκε στη Μακεδονία. Πρωτοεμφανίστηκε στην παιδική λογοτεχνία το 1964. Έχει γράψει πολλά βιβλία, όχι μόνο για παιδιά και νέους αλλά και για ενηλίκους. Είναι μέλος της Εθνικής Εταιρείας Λογοτεχνών, του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά και από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, καθώς και από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο της Πάντοβα. Το όνομά της έχει αναγραφεί στον τιμητικό πίνακα του Διεθνούς Βραβείου Άντερσεν. Το 1980 η Ακαδημία Αθηνών της απένειμε βραβείο για το σύνολο του έργου της, ενώ το 2005 η Εκκλησία της Ελλάδας την τίμησε για την προσφορά της στα ερτζιανά κύματα και στην παιδική λογοτεχνία.